

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **SPEDITION FEICO, spol. s r.o.**, se sídlem v Kralicích na Hané, Háj 358, zastoupeného JUDr. Viktorem Kvíčalou, advokátem se sídlem v Prostějově, nám. T. G. Masaryka 18, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Olomouc**, se sídlem v Olomouci, Blanická 19, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2010 č.j. 1442/2010-130100-21, č.j. 1627/2010-130100-21 a č.j. 1628/2010-130100-21, ve věci vyměření cla ručiteli,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 7.4.2010 č.j. 1442/2010-130100-21, č.j. 1627/2010-130100-21 a č.j. 1628/2010-130100-21 se pro vady řízení **z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.760,- Kč ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Viktora Kvíčaly, advokáta se sídlem v Prostějově, nám. T. G. Masaryka 18.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2010 č.j. 1442/2010-130100-21, č.j. 1627/2010-130100-21 a č.j. 1628/2010-130100-21, jimiž byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím Celního úřadu Prostějov ze dne 14.12.2009 č.j. 7292-1/2009-136200-21, č.j. 7292-2/2009-136200-21 a č.j. 7292-3/2009-136200-21, kterými bylo žalobci jako ručiteli vyměřeno clo.

V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Žalovaný se řádně nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí, když v odůvodnění byly pouze označeny dodatečné platební výměry vyměřené dlužníkovi ze dnů 3.9.2008, 2.9.2008 a 8.9.2008, aniž by byla konstatována jejich právní moc či jejich bližší zdůvodnění, tj., proč byly tyto dodatečné platební výměry přímému dlužníkovi vydány. Dále bylo velmi stručně konstatováno, že dluh byl neúspěšně vymáhán, aniž by bylo popsáno, jakým způsobem. Platební výměr adresovaný žalobci tak neobsahuje relevantní údaje, odkazy a informace, které celní úřad opravňují doměřit clo, přičemž tyto informace musí být stejné jako ve výměru dlužníkovi, neboť ručitel nemá omezené právo. Žalovaný ve vztahu k této odvolací námitce odkázal na ust. § 57 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP), když takové ustanovení neexistuje a pokud by odkazoval na ust. § 57a ZSDP, tak toto se vztahuje pouze na ručení, které vzniká ze zákona. Ručení za celní dluh je ručením sui generis, neboť dle čl. 195 Nařízení rady č. 2913/92 EHS, kterým se vydává celní kodex Společenství, v platném znění (dále jen celní kodex) ručitelský závazek vzniká písemným prohlášením ručitele, že společně a nerozdílně s dlužníkem splní dluh při jeho splatnosti. S ohledem na společné a nerozdílné postavení ručitele je tento oprávněn ke všem oprávněným prostředkům jako dlužník. Žalobce namítl porušení zásady součinnosti dle ust. § 2 odst. 2 ZSDP.
- 2) Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, že celní dluh lze vymáhat po ručiteli pouze za předpokladu neúspěchu při vymáhání celního dluhu vůči přímému dlužníkovi. Celní úřad Prostějov jako správní orgán I. stupně (dále jen celní úřad) zablokoval pouze účty dlužníka u Komerční banky, a.s. a nařídil z těchto účtů přikázání pohledávky. Dále celní úřad vydal exekuční příkaz na movité věci dlužníka, nevyužil však svého práva a nežádal součinnost ostatních peněžních ústavů k tomu, aby zjistil, zda přímý dlužník nemá z titulu vedení účtu u bankovního domu pohledávku, která by byla srážkou z jeho účtu postoupena celnímu úřadu, případně podléhala exekuci. Celní úřad tak nevyužil veškeré právní prostředky, aby bylo dosaženo výsledku – vymožení dluhu na přímém dlužníkovi. Nebyl podán insolvenční návrh, nebyla vedena exekuce na věci movité, nebyli zavázáni k plnění dluhů poddlužníci. Ačkoliv bylo zjištěno, že přímý dlužník vlastní a provozuje osobní automobil značky Audi A6, nebyl dohledán a zajištěn. Nebylo zjišťováno z účetnictví přímého dlužníka, zda nemá pohledávky vůči třetím osobám, zda nevlastní obchodní podíl v jiné právnické osobě atp. Celní úřad si měl rovněž pro komplexní zprávu o majetnosti či nemajetnosti přímého dlužníka vyžádat od správce daně zprávu, zda podává daňová přiznání. Lze proto učinit závěr, že celní úřad nedostatečným způsobem zajistil vymáhání dluhu po přímém dlužníkovi.

- 3) Ručitel předložil záruční listinu celnímu úřadu v době, kdy probíhaly dodávky předmětného zboží, které bylo celně zařazeno jako konkrétní zboží a po celou dobu takto proclíváno. Jednalo se o stovky dodávek, přičemž o zařazení zboží nebylo pochyb. Až následně byla vedena jednání, avšak celní úřad nikdy nezaujal jednoznačné stanovisko a neprovedl při zahájení dovozu tohoto zboží žádný rozbor. Žalobce jako ručitel jednoznačně předpokládal, že zboží je zařazeno do správné celní kvalifikace a vzhledem k četnosti dodávek poskytl dodavateli ručitelský závazek, který nabídl celnímu úřadu, když věřil ve správnost jeho kvalifikovaného rozhodování. Není proto možné, aby následně vzniklá situace byla k tíži žalobce jako ručitele.
- 4) Je věcí celního úřadu, že za realizované dovozy vyměřoval nižší clo. Žalobce byl v dobré víře, že se jedná o jednotný postup správního orgánu a v této dobré víře byl také ochoten poskytnout celní záruku. Změna postoje celního úřadu nemůže být k tíži žalobce a ze strany celního úřadu tak došlo k porušení ust. § 8 a § 171 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), které se vztahují i na daňové řízení, tj. k porušení předpokladu presumpce očekávaného a jednotného postupu správního orgánu ve stejné věci.
- 5) Žalobce zajistil celní dluh individuální záruční listinou, kterou se zajišťuje celní dluh, jenž vznikl z jedné operace prováděné jedním dlužníkem. Žalobce má za to, že touto jednou operací bylo propuštění zboží do volného oběhu s vyměřením cla na JSD, přičemž tato „jedna operace“ skončila uhrazením cla původně vyměřeného. Při dodatečném vyměření cla by měla být požadována další záruční listina, neboť se jedná o další operaci. Ručitelský závazek je akcesorickým závazkem a je platný pouze za předpokladu platnosti hlavního závazku. Hlavní závazek však skončil zaplacením vyměřeného cla a na dodatečné další vyměření nelze tento ručitelský závazek vztahovat. Celní úřad měl požádat o zajištění celního dluhu jinou formou, než je individuální záruční listina, např. globální zárukou. Takový postup však celní úřad nezvolil, stejně jako nezvolil možnost případného režimu dočasněho uskladnění.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl:

K žalobnímu bodu 1) – rozhodnutí celního úřadu splňují požadavky přezkoumatelnosti, neboť uvádí, o jaké rozhodnutí se jedná, obsahují odkazy na právní předpisy, podle nichž byly vydány i odkaz na hmotněprávní předpisy, na jejichž základě bylo rozhodováno a obsahují také veškeré základní náležitosti rozhodnutí vyplývající z ust. § 32 odst. 2 ZSDP. Je rovněž zřejmé, jaká povinnost je žalobci stanovena a že se tak stalo z titulu ručení podle ust. § 260l zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen celní zákon). Z odůvodnění rozhodnutí lze také vyčíst, že podmínky pro vymáhání dluhu po žalobci jako ručiteli byly splněny a také stručné důvody neúspěšnosti vymáhání po přímém dlužníkovi. Dále jsou zde specifikovány záruční listiny, podle nichž žalobce ručí za celní dluh. Žalovaný zdůraznil, že podle ust. § 32 odst. 3 ZSDP, ve znění platném do 31.12.2009, byla povinnost odůvodňovat rozhodnutí jen v případě, stanoví-li tak ZSDP nebo zvláštní zákon. V daném případě povinnost odůvodnit platební výměr nebyla stanovena ani ZSDP ani celním zákonem. Dále žalovaný připomněl, že žalobce měl možnost v souladu s ust. § 23 ZSDP nahlédnout do daňového spisu a tam si ověřit podstatné údaje. Rovněž zdůraznil, že v napadených rozhodnutích nikde neuvedl, že žalobce má omezené právo na odvolání. Tvrzení žalobce v tomto směru jsou tedy nepravdivá. Žalovaný neodkazoval na ust. § 57 odst. 5 ZSDP, takže tato žalobní námitka postrádá skutkový základ.

K bodu 2) žaloby – jediné ustanovení, které upravuje vymáhání celního dluhu jako daně je daňová exekuce podle ust. § 73 odst. 3 ZSDP ve spojení s ust. § 76 odst. 6 ZSDP, z nichž celní úřad vycházel, když oslovil všechny jemu známé peněžní ústavy, zda u nich dlužník nemá vedeny účty. Účet byl zjištěn u Československé obchodní banky, a.s., avšak zablokovaný, bez finančního zůstatku a u Komerční banky, a.s., kde však po vystavení exekučního příkazu na příkazání pohledávky na peněžní prostředky dlužníka uložené na těchto účtech Komerční banka, a.s. sdělila, že účty byly zrušeny z důvodu nepovoleného debetu. Celní úřad rovněž ověřoval v centrální evidenci přeplatek a nedoplatek celní a daňové správy, zda dlužník nemá nějaké přeplatky na cle a na daních, ovšem s negativním výsledkem. Úspěšná nebyla ani exekuce na prodej movitých věcí, k jejímuž provedení byl dožádán Celní úřad Brno. Motorové vozidlo Audi A6 bylo předmětem smlouvy o zajišťovacím převodu práva k úvěrové smlouvě č. X uzavřené mezi dlužníkem a společností Santander Consumer Finance, a.s. Z šetření Celního úřadu Brno však vyplývá, že dlužník nebyl vlastníkem ani žádné jiné hodnotné movité věci. Kontrola účetnictví za účelem zjištění pohledávek vůči třetím osobám nebo obchodního podílu v jiné právnické osobě se při daňové exekuci neprovádí. Způsoby provádění daňové exekuce jsou uvedeny v § 73 odst. 6 ZSDP a kontrola účetnictví mezi ně nepatří. Insolvenční návrh na dlužníka nebyl podán, neboť je zřejmé, že nemá žádný postižitelný majetek, takže by insolvenční řízení nemohlo být ukončeno jinak, než podle ust. § 142 odst. d) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen insolvenční zákon), tj. rozhodnutím o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku dlužníka. Takový postup by byl navíc v rozporu se zásadou hospodárnosti uvedenou v § 6 odst. 2 správního řádu. V napadených rozhodnutích jsou jednotlivé způsoby provádění exekuce podrobně popsány a je také odůvodněno, proč k určitým způsobům vymáhání celního dluhu nebylo přikročeno.

K bodu 3) žaloby – celní úřad propustil zboží do volného oběhu na základě údajů tvrzených deklarantem, ale zároveň požadoval dodatečné zajištění celního dluhu pro případ, že by se u propuštěného zboží prokázala vyšší celní sazba. Postup celního úřadu je v souladu s čl. 244 a čl. 248 odst. 1 nařízení Komise č. 2454/93 ze dne 2.7.1993, kterým se provádí celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů. Individuální záruka se vztahuje na celou operaci vzniklou na základě předložení celního prohlášení, která je ukončena propuštěním zboží do navrhovaného celního režimu a zaplacením všech cel a daní a uplatněním obchodně politických opatření. Pokud se později prokáže, že údaje v celním prohlášení jsou nepravdivé, neznamená to zproštění ručitélského závazku. Žalovaný odmítl odkaz na dřívější celní řízení, kdy nikdy nebylo o správnosti sazebního zařazení zboží pochyb, s tím, že tato řízení nejsou předmětem nyní probíhajícího řízení, v němž lze zkoumat pouze správnost napadených rozhodnutí a řízení, jež jim předcházela.

K bodu 4) žaloby – postup celního úřadu, který se rozhodl kontrolovat zboží a odebírat vzorky až v případě později podaných celních prohlášení, je zcela legální, a to s ohledem na ust. čl. 68 písm. a) a b) celního kodexu, kde není stanoveno, že by se kontrola zboží a odběr vzorků měly provádět vždy. Je pouze na celních orgánech, zda a kdy toto oprávnění využijí. Postup celního úřadu je také nutno označit za vždy jednotný. Námitka žalobce na porušení § 8 správního řádu je proto nedůvodná. Žalobcem namítané porušení § 171 správního řádu je neopodstatněné, protože toto ustanovení upravuje postup při vydávání opatření obecné povahy, která se v tomto řízení z povahy věci neuplatňují.

K bodu 5) žaloby – také námitka ohledně neuplatnění režimu dočasného uskladnění je podle žalovaného nepřipadná, když takový postup by nebyl zákonný, neboť čl. 64

celního kodexu stanoví, kdo podává celní prohlášení a kdo tedy navrhuje, do jakého celního režimu chce zboží propustit. Žádná oprávnění celních orgánů navrhopat celní režimy místo deklaranta nejsou zákonem upravena. Dodatečné vyměření celního dluhu pak souvisí s jedinou operací, kterou je propuštění předmětného zboží do volného oběhu. Pokud by žalovaný neposkytl druhou záruční listinu ve výši zohledňující možné vyšší sazební zařazení, nemohlo by být zboží vůbec propuštěno do volného oběhu. Tím, že žalobce individuální záruční listinu na vyšší částku cla poskytl, vzal na sebe odpovědnost za uhrazení dodatečně vyměřeného celního dluhu, pokud jeho vymáhání na dlužníkovi nebude úspěšné. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.), a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce jako ručitel poskytl společnosti APM HOLDING s.r.o. celní záruku v souvislosti s dovozem zboží přípravek na bázi extraktu zeleného čaje – instantní čaj mix (JSD č. 08CZ13620010102536, č. 07CZ13620010133889 a č. 07CZ13020010131467). Ve všech těchto dovozních případech byl celními orgány odebrán vzorek dováženého zboží. Žalobce nejprve poskytl v uvedených věcech záruky ve výši 16.177,- Kč, 16.469,- Kč a 16.721,- Kč a následně další záruky ve všech třech věcech, a to ve výši 270.000,- Kč, 320.000,- Kč a 320.000,- Kč. Z JSD i z tiskopisů ke zvýšeným zárukám je zřejmé, že navýšení se vztahuje k odebrání vzorku zboží. Následně vydal celní úřad dodatečné platební výměry, jimiž dovozci jako přímému dlužníkovi dodatečně vyměřil clo. V odůvodnění těchto rozhodnutí celní úřad uvedl, že analýzou vzorků bylo zjištěno chybné sazební zařazení zboží do podpoložky kombinované nomenklatury 2101209280, když předložený vzorek je sacharóza s přídavkem drceného čaje a maltodextrinu. Zboží proto bylo zařazeno do podpoložky kombinované nomenklatury 17019990 jako třtinový nebo řepný cukr a chemicky čistá sacharóza, v pevném stavu, ostatní. Proti těmto rozhodnutím podal přímý dlužník odvolání, které však nemělo všechny zákonné náležitosti a na výzvu k odstranění nedostatků odvolání nebylo v poskytnuté lhůtě reagováno, takže celní úřad odvolací řízení zastavil (§ 48 odst. 5 ZSDP). Následně byla celním úřadem vydána výzva přímému dlužníkovi k zaplacení splatného nedoplatku v náhradní lhůtě. Dále celní úřad požádal banky (ABN amro N.V., Česká obchodní banka, a.s., BANCO POPOLARE Česká republika, a.s., COMMERZBANK a.g., Česká exportní banka, a.s., Česká spořitelna, a.s., Českomoravská stavební spořitelna, a.s., Českomoravská záruční a rozvojová banka, a.s., Deutsche Bank A.G., Fortis Bank SA/MV, GE Money Bank, a.s., HSBC BANK plc, Hypoteční banka, a.s., ING Bank N.V., J&T BANKA, a.s., Komerční banka, a.s., LBBW Bank CZ a.s., mBank, Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s., Oberbank a.g., PPF banka, a.s., Raiffeisen stavební spořitelna, a.s., Raiffeisenbank, a.s., Stavební spořitelna České spořitelny, a.s., UniCredit Bank Czech Republic, a.s., Volksbank CZ, a.s., Waldviertler Sparkasse von 1842 AG) o zaslání přehledu transakcí na účtech přímého dlužníka za poslední tři měsíce, případně o sdělení, zda účty již nejsou zatíženy exekucí, a to rovněž s negativním výsledkem. Pouze u Komerční banky, a.s., byly zjištěny vklady na účtech. Celní úřad proto vydal exekuční příkaz na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníka, avšak dle

sdělení Komerční banky, a.s. ze dne 14.10.2009 byly uvedené účty přímého dlužníka zrušeny z důvodu nepovoleného debetu. Nahlédnutím do katastru nemovitostí celní úřad zjistil, že přímému dlužníkovi nesvědčí žádné vlastnické právo ani jiné věcné právo k nemovitostem. Podle centrálního registru motorových vozidel vlastní přímý dlužník osobní automobil Audi A6. Následným šetřením celního úřadu však bylo zjištěno, že tento automobil je předmětem zajištění úvěrové smlouvy uzavřené dne 13.5.2008 mezi dlužníkem a společností Santander Consumer Finance, přičemž poskytnutý úvěr nebyl dosud splacen. Následně vydal celní úřad platební výměry o vyměření cla žalobci jako ručiteli. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že žalobci jako ručiteli se ukládá, aby uhradil za dlužníka nedoplatek zajištěný záruční listinou (uvedení dne vydání a čísla záruční listiny). V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že společnému a nerozdílnému dlužníkovi společnosti byl vyměřen celní dluh (s přesným uvedením data, čísla jednacího rozhodnutí a výše dluhu), který byl však dosud neúspěšně vymáhán. Dále odůvodnění obsahuje odkaz na záruční listinu vystavenou žalobcem, který se zavázal uhradit nesplněný celní dluh do výše zaručené částky. Proti těmto platebním výměrům podal žalobce odvolání, o nichž bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími žalovaného.

Podle ust. § 260l odst. 1 celního zákona celní úřad rozhodnutím uloží ručiteli povinnost uhradit clo a daň, za které se zaručil a které nebyly společnými a nerozdílnými dlužníky uhrazeny ani poté, co byli o jejich úhradu bezvýsledně upomenuti.

Podle ust. § 256 odst. 1 písm. b) bod 2. celního zákona zajištění celního dluhu může být učiněno ručením individuálně za celní dluh, který vznikl nebo by mohl vzniknout z jedné operace prováděné jedním dlužníkem (dále jen „individuální záruka“), a to buď s použitím záruční listiny nebo záručního dokladu.

Podle ust. § 73 odst. 3 ZSDP vymáhání nedoplatku provádí správce daně, u něhož je daňový dlužník evidován, daňovou exekucí. O provedení exekuce může správce daně požádat též soud nebo soudního exekutora.

Podle ust. § 73 odst. 6 ZSDP daňová exekuce se provádí vydáním exekučního příkazu na

- a) příkázání pohledávky na peněžní prostředky daňových dlužníků na účtech vedených u bank a spořitelních a úvěrních družstev nebo jiné pohledávky,
- b) srážku ze mzdy, jiné odměny za závislou činnost nebo náhrady za pracovní příjem, důchody, sociální a nemocenské dávky, stipendia apod.,
- c) prodej movitých věcí,
- d) prodej nemovitostí.

První žalobní bod shledal krajský soud důvodným, když se žalovaný v napadených rozhodnutích nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou absence řádného zdůvodnění dodatečného platebního výměru, tj., proč byl vydán, jaké skutečnosti k tomu vedly a jaké závěry z nich celní úřad učinil s odkazem na příslušné právní normy, přičemž tyto požadavky žalobce zdůvodňoval stejnými právy ručitele jako má dlužník. Žalovaný v napadených rozhodnutích svůj závěr o nedůvodnosti této odvolací námitky odůvodnil tak, že všechny podstatné skutečnosti byly v odůvodnění srozumitelně uvedeny a rozhodující je, že dodatečné platební výměry byly vydány, staly se pravomocnými a vymáhání vůči dlužníkovi bylo vedeno jako

neúspěšné, o čemž svědčí spisový materiál. Žalovaný se tedy s požadavkem řádného zdůvodnění skutečností, které vedly k vydání dodatečného platebního výměru přímému dlužníkovi, nijak nevypořádal. Napadená rozhodnutí jsou proto v tomto směru nepřezkoumatelná. Žalovaný porušil ust. § 50 odst. 3 věty první ZSDP, podle něhož odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání, jinými slovy je povinen vypořádat se se všemi vznesenými odvolacími námitkami. V posuzované věci se tak ve shora uvedeném rozsahu nestalo. Je však nutno přisvědčit žalovanému v tom, že v žádném z napadených rozhodnutí neargumentoval ust. § 57 odst. 5 ZSDP, takže námitka žalobce v této části skutečně nemá skutkový podklad.

Také další žalobní námitku shledal krajský soud důvodnou. Vymáhání nedoplatku provádí správce daně ve smyslu ust. § 73 odst. 3 ZSDP buď formou daňové exekuce, anebo formou exekuce soudní, když ve smyslu věty druhé tohoto ustanovení může o provedení exekuce požádat také soud nebo soudního exekutora. Možnosti provádění daňové exekuce jsou upraveny v ust. § 73 odst. 6 ZSDP, zatímco možnosti exekuce soudní týkající se výkonu rozhodnutí ukládajícího zaplacení peněžité částky vyplývají z ust. § 258 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.). Porovnáním těchto ustanovení (§ 73 odst. 6 ZSDP a § 258 odst. 1 o.s.ř.) lze dospět k závěru, že exekuce soudní disponuje rozsáhlejším výčtem prostředků k exekuci než exekuce daňová. Správce daně proto při zjišťování podmínek pro exekuci u přímého dlužníka je povinen vyčerpat všechny možnosti, které vyplývají nejen ve vztahu k daňové exekuci, ale také ke vztahu k exekuci soudní. Jakkoliv veškerá zjištění vztahující se k majetkovým poměrům dlužníka, které žalovaný v průběhu správního řízení učinil, vyzněla negativně, nelze dospět k závěru, že vyčerpal veškeré možnosti, které shora označená zákonná ustanovení upravují. Nezjišťoval například, zda přímý dlužník vlastní cenné papíry, které mají v rámci exekučního řízení charakter věcí movitých (§ 260e odst. 2 písm. e), § 334 a 334a o.s.ř.). Mezi zákonné možnosti postupu vůči přímému dlužníkovi spadá nepochybně i zjištění, zda nevlastní obchodní podíl v jiné právnické osobě, neboť v rámci soudní exekuce vymezené ust. § 258 odst. 1 o.s.ř. by pod formu exekuce příkazáním pohledávky spadal obchodní podíl v jiné společnosti, který by mohl být zpeněžen ve smyslu ust. § 320 o.s.ř. Na základě shora uvedeného lze žalobci přisvědčit v tom, že žalovaný nevyčerpal veškeré zákonné možnosti k zajištění vymáhání dluhu po přímém dlužníkovi. V obecné rovině lze přisvědčit žalovanému, že rozhodnutí správce daně nepodat insolvenční návrh na přímého dlužníka za situace, kdy nebyla prokázána existence jakéhokoliv movitého či nemovitého majetku, peněžních prostředků nebo jiných pohledávek, odpovídá principu racionality a zásadě hospodárnosti řízení. V posuzované věci však, jak již bylo shora uvedeno, zjištění majetkových poměrů přímého dlužníka neproběhlo vyčerpávajícím způsobem a nebyly proto dány podmínky pro postup dle ust. § 260l odst. 1 celního zákona.

Třetí žalobní námitku krajský soud důvodnou neshledal. Celní úřad v posuzované věci postupoval zcela v souladu s ust. § 68 odst. 2 celního kodexu, který jej opravňuje k provádění kontrol dováženého zboží. Skutečnost, že po dobu několika let probíhaly dodávky stejného zboží, aniž by byly pochyby o jeho celním zařazení a aniž by byly provedeny jeho kontroly, je zcela irelevantní. Žalobce jakožto subjekt, jehož předmětem činnosti je poskytování celní záruky, nemůže předpokládat, že zařazení zboží do celní položky je jednou pro vždy absolutní a neměnné. Musí být ze své činnosti dostatečně obeznámen s tím, že celní orgány jsou oprávněny

kontrolovat zboží a odebírat za tím účelem vzorky, dokonce kontrolovat i zboží dávno propuštěné následnými kontrolami. V posuzované věci je navíc obsahem správních spisů jednoznačně prokázáno, že v souvislosti s odebráním vzorků celní úřad požadoval poskytnutí dalších záruk, a to výrazně vyšších oproti původním zárukám a ze strany žalobce došlo ve všech třech případech k akceptaci tohoto požadavku a poskytnutí dalších záruk. I z tohoto hlediska se proto vznesená žalobní námitka jeví účelovou.

Návazně na argumentaci uvedenou k předchozí žalobní námitce krajský soud neshledal důvodnou ani čtvrtou žalobní námitku, neboť s ohledem na shora uvedené nemohlo dojít k porušení ust. § 8 správního řádu, který upravuje zásadu legitimního očekávání tak, že *správní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a související s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Na to, že současně probíhá více takových postupů u různých správních orgánů nebo u jiných orgánů veřejné moci, je dotčená osoba povinna správní orgány bezodkladně upozornit.* Tuto zásadu nelze aplikovat ani jako povinnost správního orgánu být vázán svými předchozími rozhodnutími v obdobných věcech, jestliže se změnily skutkové okolnosti způsobem, který odůvodňuje odlišné rozhodnutí. V posuzované věci se tak stalo, když rozbořem kontrolních vzorků bylo zjištěno, že dovážené zboží nemá deklarované vlastnosti a vyvstala nezbytnost zařadit je do jiné položky celního sazebníku. Rovněž ust. § 171 správního řádu je na posuzovanou věc neaplikovatelné, neboť se vztahuje k vydávání závazných opatření obecné povahy.

Pátá žalobní námitka je provázána s žalobní námitkou třetí a krajský soud ji také neshledal důvodnou. Ručení formou individuální záruky je upraveno ust. § 256 odst. 1 písm. b) bod 2 celního zákona jako ručení za celní dluh, který vznikl nebo by mohl vzniknout z jedné operace prováděné jedním dlužníkem. Už z formulace, že se jedná o ručení za celní dluh, který „vznikl nebo by mohl vzniknout“ z jedné operace, má krajský soud za dostatečně srozumitelné, že se toto ustanovení vztahuje nejen na okamžik vyměření celního dluhu při předložení zboží a příslušných JSD, ale také na situaci, kdy následně na základě kontrolní činnosti celního úřadu dojde k doměření celního dluhu. V posuzované věci však navíc, jak již bylo shora uvedeno, došlo v souvislosti s odnětím kontrolních vzorků na žádost celního úřadu k poskytnutí další individuální záruky žalobcem, přičemž z obsahu záruční listiny je jednoznačně seznatelná její souvislost právě s odebráním kontrolních vzorků. Z uvedeného má krajský soud za prokázaný projev vůle žalobce tuto další individuální záruku poskytnout. S ohledem na takto prokázané jednání žalobce v průběhu celního řízení, má soud také tuto žalobní námitku za účelově vznesenou.

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud napadená rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly náklady řízení sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 6.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to

za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč, 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Odměna právního zástupce žalobce se ve smyslu ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. zvyšuje o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen zaplatit podle zvláštního právního předpisu. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 11.760,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 4 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 31. ledna 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu